

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PENGUEN

Partili
Cumhurbaşkanı
ne demek
bilmiyorsanız
Wikipedia'ya
girin,
öğrenin.

Girdiniz
mi?

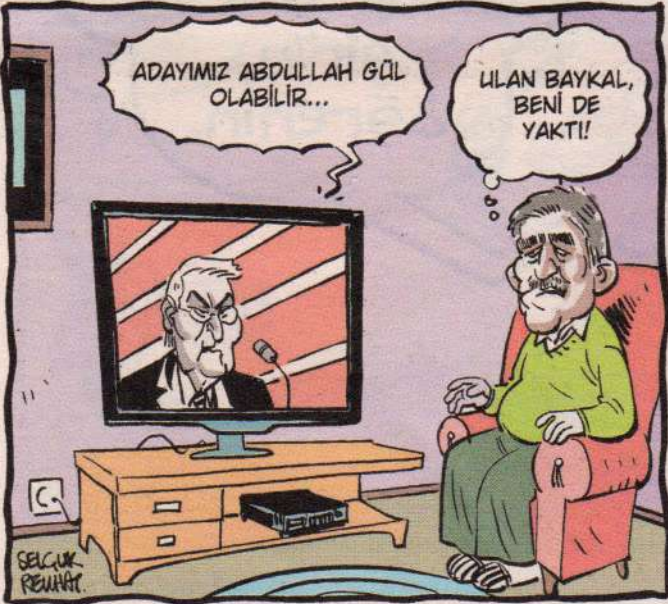
Selçuk
*EÖR

'İnternet ansiklopedisi' Wikipedia'ya Türkiye'den erişim engellendi. 'Türkiye'yi terör örgütleriyle aynı zeminde gösteren ifadelerin bulunması' kapatmaya gerekçe olarak gösterildi.

Deniz Baykal, referandumda HAYIR oyu verenleri kast ederek, "Yüzde 49'un adayı Abdullah Gül olabilir" dedi.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Wikipedia kurucusu Jimmy Wales'i, World Cities Expo Etkinliği davetli listesinden çıkardı.

Bursa'da bir lise müdürünün, okulun hoparlörlerinden duyuru yaparak tüm öğrencileri cuma namazına çağırdığı iddia edildi. (Eğitim-Sen)

Giderayak ayrı köşeye çıkıcam kardeşim, çünkü en çok ben çalışıyorum bu dergide!

Serkan İzmir'e geldi, İstanbul'a uğramıyor. 3. havalimanımızı çekemiyorsan bilelim!

Beyler, kapatırken şöyle bize yakışan bi parti mi yapsak ya? Üzülüşümüze sevinsek partide. Mirkelam da bizi görse.

Son sayıyı 200 sayılıklı yapalım, 200 hafta daha kapanmayız.

Serkan'ın doğumgünüyle başlayan süreç ne acayip bir yere çıktı ya? Ne pis doğum günün varmış Serkan!

Serkan Yılmaz (benim şaşı Serkan arkadaşlarım da var, lafım sana Kel Serkan) Kadıköy sokaklarında arabaların üzerindeki kirlere karitatur çiziyor, bir arabada gördüm. Nefis olmuş!

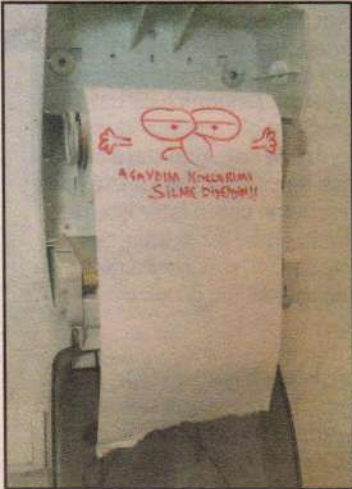
Beyler son şakalar, hadi toplayalım. Kapatıyoruz.

SEZYUMLARKEN

her şey olur

ÇALIŞIRKEN

Ulan çizmeye çizmeye Baykal'ı da Abdullah Gül'ü de çizmeyi unutmuşuz.

İş gücü bitince naapcaksınız ki, hepinizi Vöred of Vörkırtaft'a alıştırıcım moruk!

Bi son akşam yemeği yapıp öyle gideriz herhalde!

Senin yüzünü görmemek için direkt Almanya - İzmir yaptım panpa, Kordon'da gözlerim seni hiç aramadı!

Maymun değil bildiğin somun ekmek çizmişim tövbe tövbe!

Poğaçamızı kısırımızı yapar, bundan böyle bizde toplanır gıybetlerken diye köşe yaparız kızlaar!

Vay be, demek ki hakketten suyumuz ısınmış da haberimiz yokmuş dost!

Sensiz çalışırken çok daha keyifliydim Sezo, benim bile çalışsam geldi!

Hop ordayım hop burdayım, akıllı olacaksınız Serkan Bey!

Nasıl diyor siz, bu derginin kapanmasına ağlamak için Türkçe bilmek mi gerek, löz hüzün löz hüzün!

Ama böyle hüzün yapma tatlığım, gece gece bizi de ağlatacaksın şimdi!

Ben size cisstaklı bir şeyler açayım da kafamız dağılsın, yoksam çıkmayacak bu sayı!

Siparişi kapatıyorum, son 3 dürümler! Ya şimdi konuşursunuz ya da sonsuza dek aç kalırsınız!

İlk üç gün ben de üzuldüm, sonra sevinir gibi oldum. Sanırsam buna 'manikdepresif' gibi bi şey diyolarmış!

Gel anlaşılm, bu sayı da gündem verme, son iki sayı gündem karikaları komple ben çizicem sana söz Faruğüm!

He hee benim güzel ağbime he hee benim Barutağbime!

Bu köşede 'Yaza Merhaba Partisi' geyiklerinizi okuyarak büyüdüm. Şimdi 'Dergiye Veda Partisi' geyiklerine denk gelince ister istemez üzülyüo insan be ağbi!

Güldüğüm

* Gözünüzü seveyim, bulduğunuz tuhaf şeyleri bana (@kaansezgum) menşinlayın. Delilik yalnız çekilmiyor.

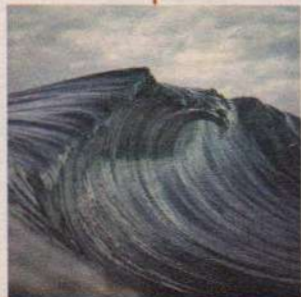
Hazır dergi kapanıyor, bir liste yapayım dedim. Onca yıldır ona buna laf ede ede, kıza kıza hiçbir şey olmadı. İnsanların algıları yıllar içinde daha da sertleşti, kırılmaz, eritilmez, değiştirilemez hale geldi. Artık herkes ne görmek isterse onu görüyor. Herkes subliminal uzmanı gibi. Yazıyı tersten okuyup bir mesaj çıkarmak isteyenlere kötü bir haberim var. Tersten mesaj yok.

Şunu fark ettim, insanlara artık bir şeyin ne kadar yanlış olduğunu, ne kadar doğru olmadığını, ne kadar adaletsiz olduğunu istediğiniz kadar anlatın. Karşı taraf eğer sizinle aynı görüşe sahip değilse hiçbir şeyi değiştiremiyor-sunuz. Artık herkes ilgi oyununu oynamış. Kafalar iyice karışmış, ya beyaz var ya siyah. Ya dost ya düşman. Herkes sürekli kendinin haklı olduğunu görüyor her yerde. Farklı fikirler için son devre neredeyse. Bizim sevmediğimiz bir şey yabancı basında yazmaya görsün. Hop o site kapatılıyor. E güzel de hemşo, o yazanları yine bizden saklıyorsun sen bu güzel davranışınla... Neyse, artık bu haftadan sonra mızımızlanmayacağım, sadece güzel şeyleri göstereceğim. Sadece beğendiğim şeyleri paylaşacağım. İnsanlar güzelliği öğrensün, güzel şeylerin içindeki güzellikleri görsünler ki içlerinde iyiye, güzele doğru bir şeyler filizlensin istiyorum. Kimseye "Kardeş neden onu öyle yaptın?" demenin hiçbir anlamı yok. Çünkü kardeş yaptığının ne anlama geldiğini bile bilmiyor. Sadece yapıyor, çünkü o kadarını biliyor. Şöyle mükemmel bir ortam için neler gerekiyor, bir liste yapayım istiyorum. Mükemmel dediysem, benim için, gençler için, gelecek nesiller için. Çünkü 20 yıl sonra şimdiki emmiler sütlace bağlayacak. En fazla bayramlarda torun beklerken ağlamaklı bir reklama meze olacaklar. Torunun neden gelmiyor dede peki? Torununla aranda mesafeler var çünkü. Sen süper bir dede olsan torun daha çok gelir. Reklamcılar sever ağlamalı, duygu sömürmeli işleri. Tek dertleri satmak çünkü onların, aynı politikacı gibi. Aman oy alalım da ne olursa olsun gibi düşünürler. Aman kampanyamız iyice duyulsun, herkes heştegine akin etsin. Maksat satması. Satarsa kazanıyoruz. Sat kurtul ya. Kendinden başka kimseyi, hiçbir hayatı merak etme. Öylece dur. Ye yemeği, bak televizyona.

Nasıl bir hayat isterim?

1. İnşaatsız ve sessiz

Kendimi bildim bileli inşaat içindeyim. Kemal Sunal filmlerinde de sürekli şehirde bir inşaat olurdu. Hâlâ da sürekli inşaat var. Şu anda alt kat yine cam çerçeve indirmeye başladı. Balyozla duvarlara giriyorlar. Bizim şehirlerin bitmeyen bahar senfonisi de bu: Tadilat... Sürekli inşaat, sürekli beton, sürekli toz. Bu durum en fazla başka bir ülkeye gidince fark ediliyor gibi. Mesela gittiğin ülkede ayakları çamurlu ya da üstü başı tozlu

tek insan sen oluyorsun bir süre. Elimizdekini korumayıp hep yıkarak yeni bir kültür yaratmaya çalışıyoruz gibi. Oysa kültür orada olan şey, orada eskiden beri, 20-30 yıldır olan şeylerin hâlâ olabilmesi. Al bak Taksim'e, pırıl pırıl oldu. Bir tek ağaç kalmadı, yerler beton kaplandı, bazı yerlere kolay olsun diye asfalt basıldı. Çölleşti gitti. Hâlâ dev beton saksılarda ağaç koymaya kasiyorlar. Abi koru orada olanı artık, neyse. İşte bilip bilmeden, geçmişe ve yaşayana saygı ve sevgi göstermeden, halkı düşünmeden yeni bir tarih inşa etmeye çalışınca, böyle oluyor. Kuruyor, gidiyor elindeki güzellikler de.

2. Tarafsız ve adil

Hahaha... Yazarken bile saçma geldi. Görevine "Tarafsız olmaya namusum ve şerefim üzerine yemin ederim" diyenlerin "Ya nasıl tarafsız olabiliriz?" diyerek tarafsız olmaması nasıl bir rahatlık, artık hiçbirimiz tarafsız değiliz. Sağ olsunlar abilerimiz, amcalarımız, büyüklümüz de halkını iyice bir o tarafa, bir diğer tarafa itti. Hepimiz çok büyük bir derbinin karşı takım seyircileri gibi birbirimize karşı iyice kurulduk. Aslında baktığında otobüste yanındaki genç, karşıya geçip "La sen nasıl bi tölölöl" diyebiliyor. Çünkü kendisinden başka herkesi hayın olarak görüyor. Aynı insanlarız, çay içiyoruz, dandik tost yiyoruz, açık ayran sevdikler, simit filan yiyoruz karnımız açken, kedileri, köpekleri, kuşları seviyoruz belki. Belki evinde çiçek var, bitki var. Aynıyız ama işte öyle olmuyor. Kafaları esnetmedikçe aynılıklarımızı göremiyoruz. Düşmanlaşan, birbirine karşı sürekli gerilim ve öfkeyle yaşayan bir toplum olduk nedense. Her konuda herkes birbirine karşı. Hani toplum mühendisliği filan diyorlar ya. İşte son yıllarda gördüğüm en başarılı toplum mühendisliği bu. Birbirinin aynısı olan insanlardan birbirlerine karşı hayatlar yaratmak. Fikirleri konuşalım, liderleri değil ama olmuyor, olamıyor. Olsun isterdim.

3. Aç değil tok

Böyle bir ortamda halk nasıl olsun isterdim? Halk aç kalmasın, ailesine, çocuğuna yemek götürebilsin, başka şeylere de zamanı olsun, çıksın geri kalan zamanında hayatını yaşasın. Ama o da olmuyor. Çalışanların hakları her gün daha da hızlı bir şekilde ellerinden güzelce alınıyor. Tamam politikanın amacı kazanmak ama belki de artık para kazanmak yerine "hayat" kazanmaya odaklanabiliriz. Politikacı yapmasa da sen, ben yapabiliriz. İhtiyaç sahiplerine iyi davran, insanlara yardımcı ol. Herkes sefil hayatlar sürerken, kaçırdıkları yaşamlardan habersiz, çünkü o hayatlardan nefret eder hale gelmiş. Mükemmel bir plan... Fakir zenginden nefret ediyor, zengin zaten fakiri görmüyor. Zengin de zenginliğini yaşayamıyor. Milyon dolara

apartman dairesinde oturuyorsun, sen nasıl zenginsin? Sitenin girişinde yüksek duvarlar, aman halkı görme, aman garibanlar sana yaklaşmasın. Bunu değiştiremezsen olmaz. İdeal bir hayatta bu düzenlemeleri de bireyler yapamıyor. Bireysel olarak da çok şey yapılabiliyor aslında. Umudu kaybetmeden, iyi insanlar olmaya çalışıp çevrenize de faydalı hayatlar sürün, sürelim hep birlikte.

4. Artizlik yapılısın

Dergi kapanıyor ya, neden kapanıyor? Satmıyor, insanlar merak etmiyor da ondan. İlgi yok, okumak yok, bakmak var. Tamam dergi de başka bir forma dönüşebilir ama dünyaya bakıyorum, ya hemen yan ülkeye Yunanistan'a bakıyorum. Adamlarda zamanında 1 milyon satan dergi var. Düşünelim, Yunanistan'ın nüfusu, İstanbul'dan az. Hesabını yaparsın... Zamanı olmayan, rahat edemeyen insan hayatta kalmaktan farklı bir şeyler düşünemez. İnsanca yaşamaya başladığın an hobilerin, ilgi alanların, sevdiğin şeyler olmaya başlıyor. Bizim ilgi alanlarımız şimdi TV'de yarışma izlemek veya krediyle alınmış en son model cep telefonlarıyla metrobüste sıkıştı tepiş, ya da krediyle alınmış arabalarda trafikte dururken şov yapmak üzerine. Başka bir şeyimiz yok ki. Tek varlığı-mız arabamız ve cep telefonumuz... "Artizlik yapma", "Caz yapma", "Entellik yapma" lafları da aslında zamanında toplumu sürekli ezen entellerden ve artistlerden kaynaklandı sanki ama hayata öyle bir yerleşti ki... Düşünsene Ella Fitzgerald şarkı söylüyor sana sen ona "Caz yapma bacım, git evini temizle" diyorsun. Ella ne yapsın, Amerika'da 50'li yıllarda zenci olmak da zor. Haklarını araya araya kazanmış. Geçenlerde 100. yaşı kutlandı dünyada. Dünya'nın bir değeri artık kendisi. Sen de anlatırsın

"Bizim mahallede çıkmıştı, gittim yanına 'Caz yapma' dedim, sustu gitti" diye... Önemli olan şarkı söylemek, dans etmek, edemiyorsan da edene kıllık yapmamak. Çalış sen daha güzelini yap. Çalış, düşün daha anlamlı bir şey yap.

5. Hayat sevilsin

Yeniden hayata geliş inaniyor musunuz bilemem. Ben pek inanmıyorum, sonuçta organik olarak Eskiya'daki gibi bir ortam var kesin ama bizzat bilinç olarak başka bir defa dünyaya geleceğimiz tam da belli değil. Hadi geri

geldin, sinek oldun, böcek oldun ya da çok ender bulunan Anadolu Pars'ı oldun. Hayatın nasıl geçecek belli değil. Hazır yaşıyorsun, yaşadığımızı anlayalım. Keyfimize de bakalım, çevremize de. Suya gir, altındakilere bak, kafanı kaldır gökyüzüne bak. Bulutlara bak, yıldızlara, geçmişe bak. Güzel şeyler izle, güzel şeyleri ara. Bir noktadan sonra ister istemez güzel bir şey haline geliyor bir kısmın. Sen istemesen de güzelleşiyorsun. Hayat güzel sevince. Değerini bil. Kendine örnek ol.

Dalga fotoğrafları: Warren Keelan. Diğeri ise Satürn'ün halkalarından dünya görseli. Uzaktan o kadar ufağız. Evren ve hayat sandığınızdan çok daha büyük. ☺

LOM BAK

Bahadır Baruter
Fatih Solmaz

SERKAN ALTUNİĞNE

SEVDİĞİM ŞEYLER:

Penguen - 2

Erdil'le tanışmam işte o workshop dönemine denk gelir. (Şimdi burada geçen haftaki yazıyı okumayan varsa "La noli?" diyebilir. Kusura bakma moruk. Geçen hafta 'Sevdiğim Şeyler'e Penguen yazmıştım şimdi de devam ediyorum.) Neyse Erdil'le tanıştık. Baktım şahane bir insan. Bana da "Şöyle et böyle yap" diye yol gösteriyor falan derken o kursun sonunda karikatür çizmeye ilgili kısa zamanda 5-10 adım attım. Yani bana o zaman öyle geliyordu. Şimdi o dönem çizdiğim şeylere geri dönüp bakıyorum da... Abboooovvv! Bazı bizim karikatürlerimizi "Noolcak yeaa..." diyerek izinsiz yayımlayan instagram, twitter, feysbuk hesaplarında falan arada paylaşıyorlar o karikatürleri. Ben tabii iyice sinirleniyorum haliyle çünkü kendi inisiyatifimde olsa hayatta paylaşmam o karikatürleri o haliyle. Ama işte insan yüzüz bir armut olunca alıp alıp paylaşıyor. Hayret bu yazıları hiç paylaşmadı deniyosferler. Muhtemelen yazı okuyacak insanlar değillerdir, ondan paylaşmıyorlardır. Okuyan varsa da yeri gelmişken söyleyeyim; hacı kulaklarınızı ve bilumum yerlerinizi çok pis çınlatıyoruz. Şu anda bile yazıyı yazarken

fondan büyük giydiriyorum size haberiniz olsun. "Noolcak yeaa" diyordun ya, hah işte olan bu...

Kursun son günü Erdil bana "Birazcık daha çabayla bence bir dergide çizebileceğin seviyeye geldin" dedi. Daha doğrusu demiş. Ben onu tamamen "Yarın gel Leman'da başla!" diye anladım. O gazla tekniker olarak çalıştığım inşaat şirketinden bastım istifayı ayırdım. (Kovuldu.) Kusura bakmayın dedim. Bana bugüne kadar iş imkanı verdiniz, eksik olmayın ama ben artık bu işi yapmak istemiyorum. Çocukluk hayalim olan karikatüristliği yapıcam dedim. Dediler ki "S.ktir git!" Eyvallah dedim büyüğümüz. Neyse oradan ayrılıp Erdil'in yanına gittim. Baktım Selçuk da yanındaydı. Dedim hacılar hadi, ben istifa ettim geldim yanınıza. Neyse sağ olsunlar beni sakinleştirdiler. Dediler yok öyle bi şey. Bi çay ısmarlayıp geri gönderdiler. Leman'a gitmeye devam ettim. Artık Selçuk değil Mehmet Çağçağ işlere bakmaya başlamıştı. 2-3 ay sonra bir gün çok mutsuz ve umutsuz bir şekilde Leman Kültür'de otururken yanıma Soner Günday oturdu. "Oha lan Soner Günday yanıma oturdu!" diye elim götüme dolaştı. Yüzbaşı Albirt ve Orçun Kune'le o dönemler öttürüyordu okuru Soner Abi. Dedi moruk senin tribin kime? Tanışmıyoruz henüz. Dedim abi işleri gösteriyoruz gidiyoruz geliyoruz... Bak kursa bile gittim ama pek ümidim yok ya bence bu iş olmaz dedim. Dedi ver bakiim şunları. Aldı eline Soner Abi benim işleri. Baktı baktı... Sen manyak

mısın lan dedi? Arkadaş bi gaz verdi bana! Çıktım Leman'dan da istifa ettim! Dediler ki; "Oğlum sen zaten amatörün burada, neden istifa ediyosun mal mısın?" (Yok lan mal demediler. En azından yüzüme demediler ama banko arkamdan mal demişlerdir. Ben olsam hiç acımam yapıştırdım 'mal'ı!) Dedim olsun! Sonra kapandım evde aylarca çizdim. Bu arada Selçuk, Erdil, Met-Üst ve Baruter Leman'dan ayrılıp Penguen'i kurmaya karar verdiler. Daha doğrusu öyleymiş, benim haberim yok tabii. Çünkü neden bana haber versinler?

Gazetede haberleri okuyunca iyice gaza geldim, Erdil'e gittim. "Kanka hayırlı olsun ehiehiehi..." diye salak samimi bir giriş yaptım. O kadar samimi olmadığımız ek olarak benden büyük ve yine ek olarak ustam olduğu için biraz garipsedi tabii. Neyse dedi ki, evet, dergi kuruyoruz, adı da Penguen. Ben anladım "Haftaya gel başla." O zamanlar sürekli haftaya gidip başlamanın başında toplanıp ilk sayının kapağına bakıyor ben de bakıyorum. Herkes çay geliyor. Ben de alıyorum. Şurası şöyle olsun diyorlar. Ben de "Evet abi doğru" diyorum falan derken en sonunda Bahadır Abi "Kim lan bu?" dedi. Bahadır Abi'yle tanışmamız da o zamanlara denk gelir... (Haftaya devams...) (7)

İYİ TAMİRCİ

Dergi kapanmış, cep telefonu tamiri işine girmiştim. Sürekli bir müşterim vardı, nerdeyse her hafta telefonun ekranını yaptırıyordu. Çok mu sakardı? Çay ikram ediyordum, sıcak bardağı bile narince tutuyordu, sakar değildi. Eğer iyi bir tamirciysem sorunu kökünden çözmeliydim. Bir gün telefonunda mesajlara girdim ve haklı olduğumu gördüm. Hayatındaki kadınla uzun uzun tartışmaları vardı ve tartışmalar aniden kesiliyordu. Telefon işte o an kırılıyor olmalıydı. Onun ağzından sevgilisine mesaj attım. Onu çok sevdiğimi, bu tartışmaları sonsuza dek kesmek istediğimi söyledim. O da bunu bekliyormuş, bir saat kadar mesajlaştık, barıştırdım, öpücük ve çiçek emojileri ile konuşmayı sonlandırdık. Bir ay kadar gelmedi müşterim. Kendimle gururlandım, sorunu kökünden çözmüştüm. Bir ay sonra yeniden geldi. Sinirleri tepesindeydi. Telefonu önüne attı, "Yap şunu" dedi, çay söyledim, oturdu. Telefonu tamir edip gizlice kadına mesaj attım. "Ya ben sana ne dedim" yazdım. Yarım saat içinde durumu yeniden toplamıştım ki, çay bardağını kafama yedim. Öpücük emojisi gönderirken keşke dudaklarımla gerçekten öpücük atmasaydım, role girmiştim ne yapayım. Tezgahın arkasında sevgilisine gizlice öpücük attığımı görmek delirtti adamı, canımı zor kurtardım. Dükkanı bırakıp zor kaçtım elinden. Kadına bir şey yapmasından korktum, kendi telefonumdan "Geliyo kaç" diye mesaj attım. Konuştuk, kadın durumu anlayınca çantasını toplayıp geldi, "İkimizi de öldürür" dedi. Beraber Tokat'a kaçtık. Bizi aramaya büyük şehirlerden başlayacaktı çünkü. 7 yıl sonra adam bizi buldu. Bahçeleri çapalamadan döndüğümde onu gördüm. Elinde silah vardı, hemen koştum kadının önüne geçtim. "Dur yapma, açıklayabilirim" dedim. Bizi dinlemedi, artık yolun sonuna gelmiştik. O sırada çocuğumuz içerden koşup adamın bacaklarına sarıldı, "Annemi babamı öldürme" diye yalvardı. Adam, çocuğumuz olduğunu görünce öldüremedi bizi.

İYİ POLİS, KÖTÜ POLİS

"Tek amacım pilav yapmaktır" dedim beni sorgulayan polise. İşini iyi bilen polis, pilavın nasıl yapıldığını sordu. Bilmiyorsam

yalan söylüyordum çünkü. O anda içeri kötü polis girdi. Gider girmez, altımdaki sandalyeyi çekip yere düşürdü beni ve sandalyeyi boğazımın üzerine koyup üzerine oturdu. Sert ses tonu ile "Konuş!" dedi. İyi pilavın nasıl

yapıldığını anlatmaya başladım. Tereyağında kavurma kısmını anlatırken, iyi polis bunu üzerimden kaldırdı. Pilavın nasıl yapıldığını biliyordum, yalan söylemiyordum yani. "Peki ya kuru fasulye?" dedi kötü polis. "Onda ne var" dedim, anlatmaya başladım. Birden cinayet silahını nereye sakladığımı sordu kötü polis. Anladım, başım beladaydı, kendimi savunurken inandırıcı olmak için yere yatıp sandalyeyi yine boğazımın üzerine koydum ve iyi polisten oturmasını

istedim. İyi polis oturmak istemedi, direttim. "Yahu Allah'ını seversen otur" dedim, kıramadım oturdu. "Benim cinayette filan bir ilgim yok komserim" dedim o vaziyetteyken. Kötü polis, iyi polise otobüste yer isteyen teyze gibi bakıyordu. İyi polis kalkıp yer verdi, kötü polis sandalyeye oturup bana, "Konuş lan" dedi. "Ben bir şey yapmadım" dedim. "Kötü polis o zaman niye bu kadar terledin ha, çok

mu sıcak içerisi?" diye imalı sordu. "Ben terlemedim, iyi polis g.üyle ısıtmıştır sandalyeyi, sen onun ısınısını aldın heralde" dedim. Kötü polis, iyi polisin arkasına baktı, ter içindeydi arkası. İyi polis telaşla "Ocakta yemeğim vardı" diye kaçtı. Kötü polisle birlikte peşine düşmek için çatıdaki helikoptere koştuk. "Helikopter kullanmayı biliyo musun?" dedi. Artışçe "Kolay, pilav yapmak gibi düşün" dedim. Sonra düşüp öldük. ☹

"DORUKTAN TURAN"

GÜRDEM SINDIRAC

O SONRAKİ DERGİYİ...

Her neslin mayası, aşılması, zekâsı, derinliği, kararı, farklı, enfes hatta bin bir lezzette bunu görüyorum, küçükken sokakta ağzından salyalar saçarak bir avaza azarken ama toz, toprak yerlerde sürünmecesine öyle bir delirmek, birden camdaki anne, nine, işten dönen babanın gayet elektrikli ciddi bakışı ile karşılaşır "Akşam evde görüşeceğiz" etkisini hiç imlemeden daha da hunharca coşan.

Tek gözünü kapayıp gölgeleri, çıkıntıları, çevredeki objeleri hedefleyen. Üst üste, uç uca getiren, kafasındaki kadrardan dünyanın simetrisini değiştirmeye oynarken perspektif ile tanışan. İki gözünü belli aralıklarla açıp kapatırken derinlik duygusunun ne kadar değişken, 3 boyuttan 2 boyuta atlamada ne kadar hızlı olduğunu şaşkınlıkla fark eden.

İnşaattan yong (şimdilerde gazbeton) çalıp duvara sürtüp küçük dikdörtgenler oluşturduktan sonra, pazarda kadınlara ponza taşı diye sattığı sırada, kadınlar topuklarında o taşı denerken (hepsinin ayak, parmak, nasır, bilek, baldır, bacak yapıları ne kadar farklı, yaşa göre de ne acayip ve bir çocuk için ne kadar enteresanmış) anatomi denen şeyle karşılaşan.

Sadece küçük bir kağıt parçası, sigara jelatini, paket ambalajı, sicim, ip, lastik, gazoz kapağı ne var ise elinde evire çevire, katlayıp kıvrıp, düğümleyip, ezip, büküp bin türlü şekle sokup saatlerce dalıp giden.

Kazık kadar olsa da çöpe atılmış devasa bir beyaz eşyaya ait olduğu belli karton kutuya rastladığında şahane bir uzay gemisi, kutup dairesinin o zalim beyaz tabakasını ısıracak geçen buzkıran gemisi kaptan köşkü, zamanda yolculuk teleportasyon cihazı olduğunu düşleyen. Yetmiyormuş gibi üzerine kalın uçlu kalem ile envaî çeşit işaret, semboller, abuk subuk göstergeler çizdikten sonra içine girip oynamak için kendini zor tutan.

Bitti mi? Hayır! O kutunun içindeki koruma straforları ile yüzen bir şeyler yapan, bedenine koli bandı ile sarıp robotik bir havaya giren. O köpüğü kreuar takımı ile ince ince oyup surat, hayvan, iç organlarımızdan birisi, azı dişi, belki kendi alfabesinin harflerini oynan.

Yaptığı şeyin "Eyvah, bu kadar güzel ve aniden olması ya tesadüf ise" paranoyaklığı ile, al baştan bir daha baştan "Yok ilk akla gelen olmasın" diye kendisini yiyen. Aynı şeyi on bin kez yazıp kusana dek çizen ve çöpe atan. Çok çabuk kırılan ama inanılmaz şekilde toparlanıp tamir olan. Bin defa kendisini sorgulayan, bu hayata neden geldiğini ve yaşıyor oluşunu her sabah uyanır uyanmaz şaşkınlık ve hayretler içerisinde karşılayan.

Kendisi ile dalga geçen, hatta bundan aşırı keyif alıp benzerlerini bulup hep birlikte topluca tüm dünyanın derdi, tasası, ızdırabını, şakalayan, acıyı bal eyleyen. O sıkık kartvizit kara deliği, kevlar zırhlı egoyu, çok önemli, vazge-

çilmez, eşsiz ben, yine ben, en ben'i ilk sağda indiren.

Gece uyumadan önce aklını çıkarıp kenara koyduktan sonra rüyalara kalbi ile dalan. Kalbinin aslında ömründe her tür gerilime, zorluğa, ağır işe dayanan en sağlam basınç odası. Şaşmaz bir metronom ile tempoyu tutan orkestra şefi. Sisli, zifiri koyulukta, yakın, uzak fark etmeden kendine, bana, ötekine, herkese doğru sinyali gönderen işaretçi olduğunu gören.

Kısaca şu satıra kadar yazan konuştuğu, yaşadığı dilde, renkte, yerel hatta köylü, gündelik, kendi ve küçük dünyasında, altından kalkabileceği hayat ile boğuşan, kurmalı, manuel, pikseli az, detaya takık, kullanma kılavuzu bakışla-rında yazan değil.

Çok, ama çok başka, yeni bir nesil, tahayyül ve havsala ötesinde bir kuşak çıkaracak o dergiyi.

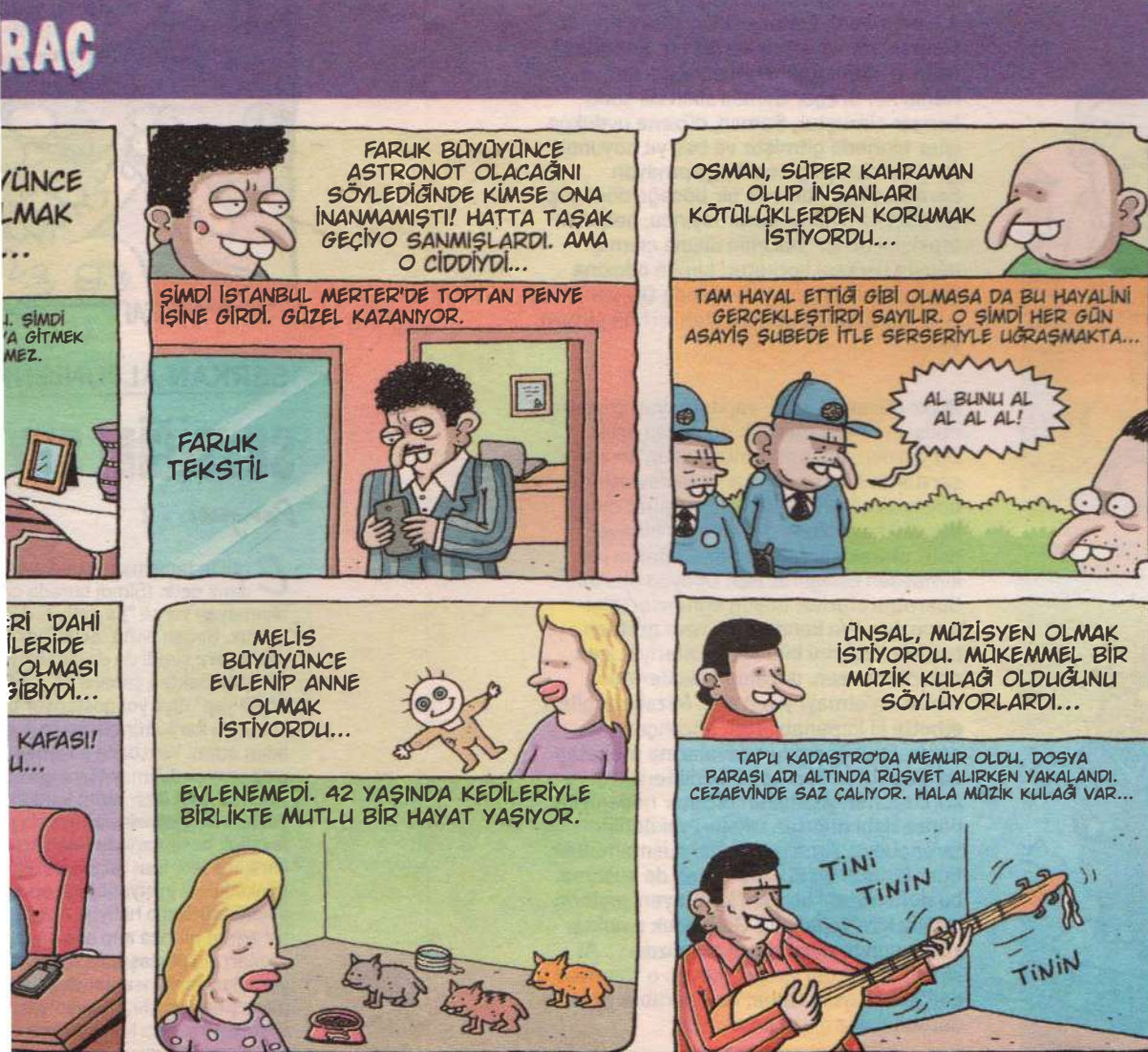
Mizah canlı bir varlık, panzehir, antidot gülmenin bulaşıcı, yayılan, iyileştiren, yatıştırıcı etkisi ana maddesi. Aniden patlayan kahkahanın içinde "öteki" yok, hepimize iyi gelen aynı ilaç gibi. Bazen uykuya yatar o, büyüme hormonu salgılar, gerinir, kemiklerini çıtlattır, ergenliği vardır, yetkinliği çok jantidir, ihtiyarlığı huysudur.

Ve fakat; sürekli evrim geçirir, faunayı değiştirir, florasına zıtlasıp yeniden doğar ve döngü devam eder. Bu kaotik kısırdöngünün kuru cahil, sıkı faşist, organize kötü, cevval yalakasının ezen baskısına. Ölümün kol gezdiği, biraz ötemizde mekanizması kurulmuş, içerisinde hep birlikte yaşadığımız bu tuhaf zamanın biçen ruhuna rağmen, aradan filizlenir.

Madem öyle al dükkan artık senin, bu da anahtar, beklediğin zaman geldi benden söylemesi. Yeni kuşak öncekinden, akıl akıldan üstün. Zaten böyle olması doğanın kanunu ve bu işin değişmeyen, kaçınılmaz kuralı zaten biliyorsun. Öyle ise küller soğutmadan göster marifetini "böyle günlerde" geleceğe dair can suyu olma sırası kadın, erkek veya tercihin ne ise artık sizde.

Benden bu kadar, ama bak buraya yazıyorum. Tespit, şaka, kısa animasyon, hikaye, karikatür, çizgi roman, stand-up kısaca ne istersen. Kağıt, led ekran, duvar, çokak, internet, sahne farkmaz. Davanı, derdini, hikayeni, yolculuğunu, maceranı nereye dökersen, söz, yanındayım.

Her neslin mayası, aşılması, zekâsı, derinliği, kararı, farklı, enfes hatta bin bir lezzette. Görüldüğü üzere bu bilgiyi son üç nefesi kalan dergide yazmak, laf üfürmek dışında bir şeyi değiştirmez. Ama o saldırgan, sarkastik, deli ya da üretimin ne ise onu görmek, izlemek ve okumak; bak bu her şeyi değiştirir, bunu çok iyi biliyorum. Müstafi "Penguin" filonun "Dedeler" takımından, sakıt kalem pilotu olarak çın, çın kahkahalarımızın daha yüksek desibelde birbiri ile buluşacağı, yeni ve o cillop gibi dergiyi bekliyorum.☺

BİR AVUÇ DELİ

■ Tolstoy'un 'Savaş ve Barış'ında Piyer Bezuhov'un şöyle bir sorusu var: "On altıncı Louis'i suçlu saydıkları için idam ettiler, bir yıl sonra gene bir şeyler ileri sürerek bu kez onu idam edenleri öldürdüler. O halde kötü olan nedir, iyi olan ne?" Belki de bu soruya en güzel cevap Aziz Nesin'den gelmiştir: "İzahı olmayan şeylerin mizahı olur." Yaşadığımız coğrafya sağ olsun; bu tespiti ortaya koyabilmek için 'Savaş ve Barış'ın tuğla gibi iki cildini de okuyup analiz döktürmeye gerek kalmıyor. Sadece gündeme dair hafızayı taze tutabilmek yeterli. Bakkalda, otobüste konuşulanlara şöyle bi' kulak kabartmak da kâfi. Görüp duyduklarımız, Louis hikâyesinden daha trajikomik değil mi? Sen söyle.

■ Daha dün "beyaz" denilene bugün "siyah" diyebilenlerin ülkesiyiz biz. Ama durum bundan ibaret de değil. Dün "beyaz", bugünse "siyah" denilen rengin, aslında, -mesela, ne bileyim- mor olduğu bir ülkeyiz. Ulan, aslında biz ne biçim ülkeyiz! Ve böyle fantastik bir ülkenin bir şekilde ayakta kalabilmesi için at sineklerine ihtiyacı vardır. At sineği mi? Mühim. Herkesin bir şeyleri iyi bildiğini iddia ettiği bir ortamda, bildiği tek şeyin hiçbir şey bilmediği olduğunu söyleyebilen bir avuç deli, tarihi değiştirebilecek güçtedir. Sokrates, kendisini "Atina'nın boynuna musallat olmuş at sineği" olarak tanımlamıştır. Dürten, sıkıştıran, uyandıran, hareketlendiren at sinekleri, atları, yani toplumları ayakta tutarlar. Ama insanlar, kendilerini ayakta tutan at sineklerine karşı nankördürler. Sokrates'i nasıl ki idama mahkum etmişlerse, Kafka'nın Gregor Samsa'sının da sonu benzer olmuştur. Samsa, düzene uydukça işler tıkrında gitmiştir ve beş yıl boyunca bir gün bile işe gitmezlik yapmayan Samsa, günün birinde bir böceğe dönüşüp de düzene ayak uyduramayınca, herkesin tepkisini çeker. Düzenin dışına çıkmış hâliyle herkesi korkutur; kimse odasına girmek dahi istemez. Sonunda Gregor Samsa, düzenin bekçisinden sırtına elmayı yer...

■ Bir düzende, izahı yapılamayan şeylerin etkisi arttıkça, mizahın da dozajı artar. Bu yüzden, bağımsız mizahçılar, en zor şartlarda bile toplumların ve devletlerin boynuna at sinekleri gibi musallat olup kendini kaybetmiş düzenlere "bir avuç deli" olarak karşı koyarlar. Lâflarını hiç kimseden esirgemezler. Dijoyen olurlar; Sokrates olurlar; boyun eğmezler, biat etmezler... Ve kendilerine reva görülen baldıran zehrini bile kendi elleriyle içen onlardır; bazen, düzenin bekçilerinden sırtlarına elmayı yiyen de... Mizah dergileri elbette ki kapanabilirler. Mizahçılar, astronomik tazminat davalarına muhatap da olabilirler. Yeri gelir, çizdikleri karikatürler, yazdıkları hicivler nedeniyle hapse dahi atılırlar. Ofisleri yakılabilir, taranabilir... Ama mizah dili susmamalıdır. Eğer bir gün bu ülkede mizah da susarsa, bu defa mizahi bir yanı kalmayan şeylerin izahını kim yapabilir? Gelinecek o nokta, kör kuyunun dibidir. İşte bu yüzden... At sineği olmaktan vazgeçmeyen o "bir avuç deli"yi koruyun. Onlar, hep beraber ayakta durabilesiniz diye varlar. ☺

ORTAM
En telmaşa adam

sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet

ORTAM İLE ORHAN BABA YANDAKİ EV SAHİBESİ ALMAN KADIN VE KIZLARINI HASRETLE BEKLEMEDİRLER. GELİR GELMEZ AKILLARINI ALABİLMEK İÇİN BAĞÇEYE, EVE IŞIK FELAN 40 TÜRLÜ ZEN AMBİYANS YAPMIŞLARKENE, ORTAM BİR SABAH BAĞÇEYE İŞERKEN APANSIZIN GELİVERMİŞLER VE ELEMANI BU POZİSYONDA GÖRÜVERMİŞLERDİR.

VE ŞÜKRÜ'NÜN GETİRDİĞİ YEM SLAV HATUNLARLA ÇILKIN Bİ HİPİ GECE PARTİ AMBİYANSINA BÜRÜNMUŞTUR BAĞÇE

Bİ GÜNE Bİ GÜN BABA'YI VARLIĞINLA BOYLE SEVİNDİREBİLDİN Mİ YRRAAM, Bİ DÜŞÜN BAKALIM!

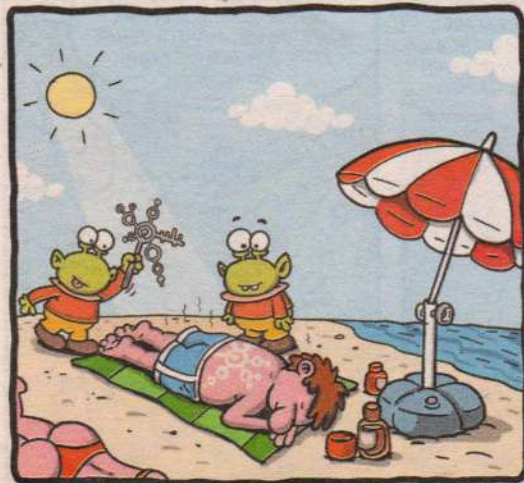
SERKAN YILMAZ

komikler@gmail.com
instagram.com/serkan.yilmaz

FEYZİ ÖZŞAHİN

twitter.com/feyziozsahin - feyziozsahin@gmail.com

10 YILLIK AŞK RAPOR TUTANAGI

YIL 1	Sana Aşığım
YIL 2	Sana Aşığım
YIL 3	Sana aşığım!
YIL 4	Sana aşığım
YIL 5	Sana Aşım
YIL 6	Sen. Aşımın
YIL 7	"
YIL 8	"
YIL 9	
YIL 10	

MAKYAJLA GÜZELLEŞEMEYENLER

Sektörün tamamını ten-zih ederek söylüyorum lakin, kimi kozmetik mağazası çalışanlarına gizli bir eğitim verildiğinden şüphelenmekteyim. Bu eğitimin adı; insan aşağılama teknikleri. İnsan derken, kadınların diğer kadınları sinsi sinsi ezdiği bir satış yönteminden bahsediyorum. Buyurunuz, hemen altta bir örnekle izah edeyim.

Geçen yine bir kozmetik mağazasındayım, her zamanki kremime doğru uzandım. Tam o sırada sağ kulağım hizasında, bir tezgah tarhanımefendi peydah oldu. Dedi: "Pardon ama hanfendi, kaç yaşındayız acaba?" Dedim: "Tatlım... Bi git yaa! Bi git! Krem almak için de nüfus cüzdanı ibraz etmeyelim artık. Hayatta bazı şeyler bu kadar zor olmasın!" Böyle diyemedim tabii. Gülümseyerek "34" diye cevapladım. Çünkü 34 bir kadının en güzel yaşı. Ben 3 senedir güvenle kullanıyorum neticede...

Tezgah tarhan kız bana ne cevap verse beğenirsin? "Yalnız sizin şimdiye kadar çoktaan anti-aging ürünlere geçmiş olmanız gerekirdi!" Kadın okurlarım o an nasıl hissettiğimi anlamıştır. Erkek okurlara izah etmek için yazıyorum: Nasıl oldum biliyor musun? Hani yıldız savaşlarında imparator Palpatine, Samuel Jackson abimizle cenk ederken bir yerde kuru erik gibi oluyor ya... Böyle "İlıngh... Anlittid pavırl!" diye bağıryor hani... Aynen öyle oldum. Baya sinirlendim. O an çok sofistike bir cevapla, kızın ağzının payını vermeliydim. Ve dönüp kıza dedim ki; "Hııı çok!"

Çünkü başka ne diyebilirdim Allah aşkınıza? "Tatlım sen de gençsin ama geçmiş olsun, bu genç yaşında suratında papağan patlamış. Marilyn Manson'un Bahariye şubesi-ne benzemişsin..." Bunları mı deseydim? Salon Palpatine'i çizimden ödün mü verseydim? Hoş muydu böyle? Neticede aldım anti-aging kremlerimi, son derece tripli hareketlerle çıktım kozmetik mağazasından.

Kozmetik ve makyaj, kadınların hayatına tarih öncesi çağlarda girmiştir diye düşünüyorum. Düşünüyorum ama düşüncele-rimi araştırmaya dökemiyorum. Tam şuraya "makyajın tarihsel dönüşümü"nü yazıcam, ama o da ne? Bu konuyu araştıracağım internet ansiklopedisine erişimi yasaklamışlar. Ama neyse ki, kozmetik mağazaların bana erişiminde bir sorun yok. Sabahtan beri iki makyaj markasından; "Tipinizi skiim.

Gelin de az insana benzeyin!" mesajı aldım. Şaka. Hiç böyle mesaj atarlar mı? Bahar indirimi filan diyorlar.

Makyaj ile kadının, hudutları yaşla çizilen tuhaf bir imti-hanı oluyor. Gençken olgun, olgunken genç görünmeye çalışıyorsun makyaj hileleriyle. Misal ben 20'lerin başında en koyu ruj ve kalemleri kat kat sürünüp adeta ölü gelin makyajı yapıyordum kendime. Çünkü takdir edersiniz ölümlük, insanın en olgun hali. Şimdi genç kızlara bakıyorum; yüzlerinde kapatılacak tek kırışık yokken, adeta alçıpan gibi sıvanıyorlar malzemeyi. Saçlarında tek tel beyaz yokken, en olmadık renklerle saçlarının canına okuyorlar. Tıpkı ben.

Sonra, yaş ilerleyince bu kez hafifliğin kafası geliyor. Zaten iki ayağı çukurda cilt biraz nefes alsın isteniyor. İnsan taze, sağlıklı, hiç makyaj yapmamış gibi ama yine de hoş görünmek istiyor. Ve insan şayet bir kabare dansçısı yahut Kiss grubu üyesi değilse, mümkün mertebe az makyajla hayatını idame ettirecek yolları aramaya koyuluyor. O yol da genelde iyi beslenmek, uyumak, su içmek, spor yapmak gibi sıkkıcı, yorucu ama kalıcı eylemlerden geçiyor.

Makyaj sadece kadınların olayı da değil, yanlış olmasın. Şehirlere de makyaj vuruyorlar kimi zaman. Misal gariban İstanbul'u her bahar laleye boğuyorlar. Artık kimin eniştesi ayarlıyorsa o lale ihalesini, bir ay açacak çiçekler için milyonlar harcanıyor. İstanbul ithal laleleriyle, düğünde gelinin evde kalmış kız kardeşine benziyor. Hayır, bir de, neden late? Erguvan dik her yere, o da İstanbul'un simgesi. Hem de bir kez dik, senelerce açsın. Aman tabii, eniştelere ihalesiz kalmassın...

Hele Taksim, oh ağzınıza layık. Beton fondöten üzerine vurmuşsun laleyi, dikmişsin başına güvenlik görevlisini... Bize di-yorsun ki, bak ne de güzel oldu! Ama olmamış işte. Bir bank bile koymamışsın koca meydana; vatandaş çiçeklerin çitleri-ne tünüyor kuş gibi. Hülâsa, sağına soluna lale ekip refüjüne çiçekle Turkey yazdın diye, şehirde bitkiye, ağaca ancak yol kenarında yer ayırdın diye, yani yaptığın o dandik makyajla güzelleşmiyor şehirler.

Sağlıksızlığı, yorgunluğu, rahatsızlığı, kimseyi sevmeyişi, sırtı-yor hep o makyajın altından...

Son 3. Sizi seviyoruz. ☺

BARBAROS ALTUĞ

SÜPER PENGUEN'DE BU AY:

PENGUN

HAFTALIK MİZAH DERGİSİ - 4 MAYIS 2017 - SAYI: 763
HAFTALIK YAYGIN SÜRELİ YAYINDIR - ISSN: 1303-7579

www.penguen.com

YAYINCI: KORNİBÜRO MEDYA LTD. ŞTİ. İMTİYAZ SAHİBİ: SELÇUK ERDEM YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: FARUK KAYA YAYIN KURULU: EROL YAŞAROĞLU, SELÇUK ERDEM GENEL MÜDÜR: A. GÜLSÜM AKŞİT

HALKLAİLİŞKİLER: YASEMİN ÇAĞLAR (yasemin.caglar@korniburo.com) SATIŞ MÜDÜRÜ: HAKAN UNUDULMAZ GRAFİK TASARIM VE RENK: SERDAR KARATAŞ
ADRES: ORTAKLAR CD. BAĞÇELER SK. ONSEKİZ İŞ MERKEZİ NO: 18 KAT: 4 / 7 MECİDİYEKÖY - ŞİŞLİ / İSTANBUL
TEL: (0212) 293 32 77-78 FAKS: (0212) 245 85 56 BASKI: UNIPRINT BASIM SAN. VE TİC. AŞ. ÖMERLİ MAHALLESİ, HADIMKÖY İSTANBUL CAD. NO:159 ARNAVUTKÖY 34555 İSTANBUL TEL: (0212) 798 28 40 GENEL DAĞITIM: DPP TEL: (0212) 622 22 22

Penguen'de yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanat ortamında kullanılamaz.

facebook.com/penguennergisi
twitter.com/penguennergisi
instagram.com/penguennergisi

